

LEDEN

Výjimečně nevyvedený začátek

Neděle, 1. ledna

58,5 kg (však je po Vánocích), 14 skleniček alkoholu (ve skutečnosti to zahrnuje dva dny, protože večírek začal už na Silvestra), 22 cigaret, 5424 kcal.

Můj dnešní jídelníček

- 2 balíčky plátkového ementálu
- 14 uvařených nových brambor za studena
- 2 bloody Mary (počítají se jako jídlo, protože obsahují worcesterskou omáčku a rajčata)
- 1/3 ciabatty s Brie
- půl pytlíčku lístků koriandru
- 12 čokoládových bonbonů (nejlepší je, když se člověk zbaví vánočního cukroví naráz a pak může začít s čistým stolem)
- 13 jednohubek se sýrem a ananasem
- 1 porce krocaního karí s hráškem a banány podle receptu Uny Alconburyové

1 porce malinového překvapení ze sušenek napuštěných bourbonem, malinového kompotu, hektolitrů šlehačky a cukrové polevy s třešňovou příchutí a skořicí podle receptu Uny Alconburyové

12.00 Doma v Londýně. Ach jo. To poslední, k čemu mi dostávají fyzické, citové a duševní síly, je účast na novoročním večírku u Uny a Geoffreyho Alconburyových v Grafton Underwood, na němž se podává krocení kari. Geoffrey a Una Alconburyovi jsou nejlepšími přáteli mých rodičů a – jak mi strýček Geoffrey vždycky s chutí připomene – znají mě od té doby, co jsem lítala po zahradě s holým zadkem. Loni v srpnu na státní svátek mi zavolala matka a donutila mě slíbit, že přijedu. Dostala se k tomu mazanou oklikou.

„Nazdar, zlato. Jen jsem se tě chtěla zeptat, co bys chtěla k Vánocům?“

„K Vánocům?“

„Chtěla bys, aby to bylo překvapení, zlato?“

„Ne!“ vykřikla jsem. „Vlastně, promiň...“

„Tak mě napadlo, jestli bys nechtěla nová kolečka ke kufru.“

„Ale já žádný kufr nemám.“

„Tak ti koupím malý kufrík na kolečkách. Takový, co mají letušky.“

„Mně stačí moje taška.“

„Ale, zlato, s tou svou zelenou plátěnou onucí přece nemůžeš cestovat. Vypadáš jako nějaká Mary Poppinsová, co přišla o místo. Koupím ti jen takový malý, pevný kufrík s vyklápěcí rukojetí. Víš, co všechno se do něj vejde? Chceš modročervenou, nebo červenomodrou kombinaci?“

„Mami. Je půl deváté ráno. Je léto. Venku je vedro. Já žádnou tašku pro letušky nechci.“

„Julie Enderbyová ji má. Říká, že bez ní neudělá ani krok.“

„Kdo je Julie Enderbyová?“

„Ale Julii přece znáš, zlato! Je to dcera Mavis Enderbyové. Julie! Ta, co má to prímovní místo v auditorické firmě Anderson consulting...“

„Mami...“

„Bere si ji na každou cestu...“

„Já žádnou tašku na kolečkách nechci.“

„Víš co? Tak my se s Jamiem a tátou domluvíme a koupíme ti pořádný kufr i se sadou koleček.“

Vyčerpaně jsem si odtáhla sluchátko od ucha a hloubala nad tím, odkud pramení ten misionářský zápal pro vánoční dárky. Když jsem si ho přistrčila zpátky k uchu, máma zrovna říkala:

„...dají se vlastně taky koupit s příhrádkou na pěnu do koupele a tak. Taky mě napadlo, že bych mohla koupit nákupní vozík.“

„A co bys chtěla k Vánocům *ty*?“ Přivírala jsem zoufale oči před oslepujícím srpnovým sluníčkem.

„Vůbec nic,“ zamítla ležérně, „já mám všechno, co potřebuju. Zlato,“ sykla zničehonic, „přijedeš letos na Nový rok na krocaní karí k Uně a Geoffrymu, vid’?“

„Hm. Vlastně, myslím...“ Zmocnila se mě šilená panika. Co si mám vymyslet, že budu dělat? „...že na Nový rok budu muset jít do práce.“

„To nevádí. Můžeš přijet potom. Už jsem ti říkala, že Malcolm a Elaine Darcyovi s sebou vezmou Marka? Pamatuješ si na něho, zlato? Je to jeden z těch prvotřídních obhájců. Topí se v penězích. Je rozvedený. Večírek začíná až v osm.“

Bože můj. Jenom ne další cáknutý milovník opery v podivném hávu a s bujnou hřívou ulíznutou na pěšinku. „Mami, už jsem ti říkala, že mi nemusíš nikoho dohazovat...“

„No tak, zlato. Una a Geoffrey pořádají novoroční večírky od té doby, co jsi lítala po zahradě s holým zadkem! Musíš přijet. Aspoň si budeš moct vzít svůj nový kufr.“

23.45 Uf. První den nového roku byl příšerný. Nemůžu nějak uvěřit tomu, že jsem první noc v novém roce opět strávila sama v posteli v domě svých rodičů. V mém věku je to příliš ponižující. Doufám, že neucítí, když si v okně zakouřím. Celý den jsem se skrývala doma a doufala, že ta opice přejde, ale nakonec jsem to vzdala a příliš pozdě vyrazila na novoroční krocaní večírek. Když jsem dorazila k Alconburyovým a zmáčkla zvonek, připomínající svou hlasitostí hodiny na radniční věži, stále se mi zvedal překyselený žaludek a hlavu jsem měla jako střep. Doznívaly u mě taky příznaky řidičského vzteku, neboť jsem místo na M1 najela omylem na M6 a musela jsem dojet skoro do Birminghamu, než se mi podařilo otočit. Byla jsem tak vzteklá, že jsem neustále šlapala na plyn, abych si ulevila, což je velice nebezpečné. Odevzdaně jsem se dívala, jak se ke mně řítí postava Uny Alconburyové (dveře ze zvlněného skla ji fantasticky znetvořily) v dvoudílných šatech fuchsiové barvy.

„Bridget! Už jsme si mysleli, že ses nám ztratila! Všechno nejlepší do nového roku! Málem jsme začali bez tebe.“

Jedním pohybem mě dokázala políbit, sundat mi kabát, pověsit ho na zábradlí a setřít mi z tváře rtěnku, zatímco já jsem se provinile opřela o zdobenou římsu.

„Promiň. Zabloudila jsem.“

„Zabloudila? Ale ale! Co s tebou budeme dělat? Tak pojd' dál!“

Uvedla mě dveřmi s matným sklem do obýváku, kde zařvala: „Představte si, že nám Bridget zabloudila!“

„Bridget! Všechno nejlepší do nového roku!“ popřál mi Geoffrey Alconbury v žlutém svetru s kosočtverečným vzorem. Provedl taneční kreaci slavného moderátora Bruce Forsytha a pak mě k sobě tak přivinul, že by se za to nemusel stydět ani Casanova.

„Mhm,“ utrousil celý zbrunátnělý a povytáhl si kalhoty v pase. „Na které křižovatce jsi odbočila?“

„Na devatenáctce, jenže tam byla objížďka.“

„Na devatenáctce! Uno, ona odbočila na devatenáctce! To sis prodloužila cestu aspoň o hodinu. Pojď, donesu ti něco k pití. Co tvůj milostný život?“

Panebože. Copak ženatí nechápu, že na tohle se neptá? My je taky nebombardujeme otázkami typu: „Jak vám to klapě doma? Ještě spolu spíte?“ Každý ví, že chodit s někým ve třiceti už není žádná bezstarostná jízda, jako tomu bylo ve dvaadvaceti, a že zcela upřímně odpovíte spíš: „No, včera se u mě můj ženatý milenec objevil v podvazcích a kouzelném bolerku z angorské vlny a oznámil mi, že je teplouš/erotoman/narkoman/chronický dlužník, a zmlátil mě robertkem,“ než: „Super, díky.“

Jelikož neumím od přírody lhát, zamumlala jsem stydlivě něco jako: „Fajn,“ načež Geoffrey zahřimal: „Takže pořad s nikým nechodíš!“

„Bridget! Co s tebou jenom *budeme* dělat?“ řekla Una. „Vy jedny kariéristky! Já nevím! Viš, že to nejde odkládat navěky. Tik-tak-tik-tak.“

„Jasně. Jak může být ženská v tvém věku pořád svobodná?“ hulákal Brian Enderby (manžel Mavis, bývalý předseda rotariánů v Ketteringu) a mával přitom skleničkou sherry. Naštěstí mě zachránil táta.

„Jsem moc rád, že jsi dorazila, Bridget,“ prohlásil a vzal mě pod paži. „Celý policejní sbor northamptonshirského okresu už na rozkaz tvé matky pročesává se zubními kartáčky okolí a pátrá po tvých znetvořených ostatecích. Pojď se jí ukázat, abych se konečně mohl začít bavit. Jak se ti líbí ten kolečkový kufr?“

„Je nesmyslně velký. Jak se ti líbí ty nůžtičky na chloupky v uších?“

„Jo, moc – však víš *nůžtičky*.“

Myslím, že to nedopadlo nejhůř. Připadala bych si trošku trapně, kdybych nepřišla, ale Mark Darcy... Fujtajbl. Pokaždé, když máma zavolala, to bylo stejné: „Ale jistě, že si na *Darcyovy* pamatuješ, zlato. Stavili se u nás, když jsme bydleli v Birminghamu, a vy jste si s Markem hráli v brouzdališti!“ nebo: „Ach! Už jsem ti říkala, že Malcolm a Elaine s sebou berou na novoroční večírek Marka? Zřejmě se zrovna vrátil z Ameriky. Je rozvedený. Chce koupit dům v Holland Parku. Zdá se, že se mu to manželství vůbec nevyvedlo. Vzal si Japonku. Velice krutá rasa.“

Příště se mě zčistajasna zeptala: „Vzpomínáš si na Marka Darcyho, zlato? Syna Malcolma a Elaine? Je to jeden z těch prímovních špičkových právníků. Je rozvedený. Elaine říká, že jen pracuje a je příšerně osamělý. Myslím, že se možná objeví na tom novoročním večírku.“

Nevím, proč mi prostě na rovinu neřekla: „Zlato, nechceš na tom krocaním večírku přefíknout Marka Darcyho? Je *velice* bohatý.“

„Pojď, představím tě Markovi,“ zatrylkovala Una Alconburyová, ještě než jsem do sebe stačila převrátit panáka. Nechat si proti vlastní vůli dohodit chlapa je docela ponižující, ale dát se k němu doslova zatáhnout namazaná a před zraky rodičovských přátel, to je něco úplně jiného.